

**ΣΑΤΥΡΙΚΟ ΛΑΪΚΟ ΣΤΙΧΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΟΥ ΘΕΟΔΟΣΗ (ΘΟΔΗ) ΠΑΣΧΑΛΗ
ἢ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ**

τοῦ Ἀντωνίου Ν. Μπεγλέρη

Τό ἔτος 1922 ὑπηρετοῦσα ὡς ναυτόπαις εἰς τό Α/Π ΜΙΧΑΗΛ Λ. ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ, μέ Πλοίαρχο τόν Ἀριστείδη τόν Γαλῶνη, ὑποπλοίαρχο τό Δημήτριο Χρήστου Μπεγλέρη καί πολλούς ἄλλους συγχωριανούς Στενιώτες· μεταξύ δέ αὐτῶν, καί τούς Κωνσταντίνο Σπαθάρη καί Θεοδόση (Θόδη) Πασχάλη ἢ Καραγιάννη.

Οἱ δύο αὐτοί ἦσαν ἀχώριστοι φίλοι καί ὁ Σπαθάρης, σέ κάποια στιγμή, ἐξομολογήθηκε στό Θόδη τήν ἱστορία τοῦ γάμου του μέ τήν Πετρωνία. Φαίνεται ὁμως, ὅτι ὁ Θόδης εἶχε γνώσεις καί ταλέντο στιχουργοῦ καί σκάρωσε τό παρακάτω σατυρικό ποίημα, περιμένοντας τήν κατάλληλη στιγμή γιά νά τό ἀπαγγεῖλει.

Καί μιά Κυριακή λοιπόν, ἀργία, στό πέλαγος, πού ὄλο τό πλήρωμα ἀναπαυόταν ἐπάνω στό Νο 3 ἀμπάρι, ἀνέβηκε ὁ Θόδης στό κατάστρωμα λέμβων καί ἀπάγγειλε μέ στόμφο τό δημιούργημά του, πού εἶχε ὡς ἐξῆς:

*Πρός τόν κύριο Σπαθάρη
τόν γαμβρόν τοῦ Κανακάρη.*

*Στήν Πρίγκηπο γεννήθηκες
στίς δυό τό μεσημέρι
κι' ἡ μάνα σου σοῦ ἔταξε,
νά γίνεις καροτσιέρης.*

*Καί καροτσιέρης ἔγινες,
ἀγαπητέ Σπαθάρη,
τήν ἄμαξα ὁμως γι' ἄλλογο
τήν ἔσερνε μουλάρι.*

Μιά μέρα πού ἐστάθμευες
στοῦ Γαλατᾶ τό στέκι,
τήν Πετρωσιά ἀντάμωσες
κι' εὐθύς τήν ἐρωτεύθης.

Ἐκείνη ὁμως Στενιώτισσα
στό εἶπε ὀρθά κοφτά,
γιά νά σέ πάρω ἀμαξά
στήν ἄνδρο θά μέ πᾶς.

Κι' ἀφοῦ τά συμφωνήσατε
κι' ἐπήρατε τήν στράτα,
κάπου τήν ξεμονάχιασες,
νά φᾶτε τήν μπουγάτσα.

Τό γάμο σας τόν κάματε
εἰς τήν Ἁγιά-Σοφιά
καί σοῦ μεινε ἀξέχαστη
ἐκείνη ἡ βραδυά.

Στήν ἄνδρο σᾶς ἐδέχθησαν
οἱ συγγενεῖς μέ βάγια,
ἐκείνη τή μέρα ἔτυχε
νά ἔχουν καί χοιροσφάγια·
μά ἡ κουριάδα σου ἡ Μανιώ
σοῦ ἔκαμε καί φουρτάλια.

Ὁ Πέτρος ὁ κουριάδος σου,
πού ἔχει ψηλά τή μύτη,
σοῦ ἔταξε Σπαθάρη μου,
πώς θά σοῦ χτίσει σπίτι.

Καί ὁ Ζουρίλας σοῦ εἶπενε
κι' ἐγώ θά σέ προικίσω,
τίς ψεῖρες τοῦ Ἐσκή-Σεχήρ
νά ἴρθεις νά σοῦ μετρήσω.

Καί ὁ Βασίλης σοῦ ἔγραψε
ἀπό τοῦ Βογιατζίδη,
σοῦ στέλλω καί ἐγώ λεφτά
σάν βγάλω τό κρομμύδι.

Κι' ὁ πεθερός σου εἶπενε
σάν παίρνατε τὰ μέτρα·
βάλε, γαμπρέ μου, ἐσύ μπροστά
κι' ἐγὼ φέρνω τὴν πέτρα.

Τὰ μέτρα τὰ ἐπήρατε
πέρα στό ρεματάκι,
μὰ ἐκεῖνοι δέν σοῦ ἔδωσαν
οὔτ' ἓνα δεκαράκι.

Ὅταν τελείωσε ἡ ἀπαγγελία, ὅλοι χειροκροτήσανε τὸν ποιητή.
Ὁ Σπαθάρης ὁμως, πού ἦτο μεταξύ τῶν ἀκροατῶν, ἐξεμάνη καί
ἄρχισε νά κυνηγάει τὸν Θόδη στό κατάστρωμα, πετώντας του τίς
ξυλόσφηνες τῶν ἀμπαριῶν, γιά νά τόν σκοτώσει. Ὁ Θόδης ὁμως
ζήτησε προστασία ἀπό τὸν ὑποπλοίαρχο τὸ Δημήτρη τὸν Μπεγλήρη,
ὁ ὁποῖος τὸν κλείδωσε στὴν κάμαρά του. Ἐκεῖ ἔκρυψε καί τὸ γραπτό
ποίημα, τὸ ὁποῖο ἐγὼ ἀργότερα τυχαίως εὑρῆκα καί τὸ ἀντέγραψα.
Τόσο δέ πολύ μοῦ ἄρεσε, ὥστε τὸ ἀποστήθισα καί μέχρι τώρα,
σέ ἡλικία 88 ἐτῶν, δέ μπορῶ νά τὸ ξεχάσω!!